

ת"פ 1915/11/14 - מדינת ישראל נגד י ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1915-11-14 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד רוני קרדי ועו"ד ניר
המאשימה
בינשטוק
נגד
י ש
על ידי ב"כ עו"ד רחמים דיין ועו"ד אלון נחמד הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, אני מזכה את הנאשם מעבירת
איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**) ומעבירת תקיפה סתם- בן זוג לפי סעיף 382
(ב)(1) לחוק.

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק ועבירה של תקיפה
סתם- בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק. אציין כי כתב האישום כולל מספר אירועי אלימות שבוצעו במועדים
שונים המפורטים כולם באישום אחד.

2. על פי עובדות כתב האישום במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם ונ ש (להלן: "**המתלוננת**")
נשואים זה לזה. ביום 17.1.14 (מועד זה תוקן בהסכמה תחת יום 18.1.14) בשעה 18:00 לערך, בדירתם,
ברחוב **** ירושלים תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין על ידי כך שהתעורר הנאשם עצבני משינה, ניגש
למתלוננת, חנק אותה ונתן לה מכה בלחי כשכף ידו פתוחה.

עוד עולה מעובדות כתב האישום כי בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה במהלך חודש דצמבר 2013 שכבה
המתלוננת עם בתם המשותפת על המיטה, וללא הודעה מוקדמת קם הנאשם, הכה את המתלוננת, נתן לה מכות
בראש וחנק אותה. משרצתה לצלצל למשטרה, לקח את הטלפון הסלולרי שלה.

כמו כן עולה מעובדות כתב האישום כי בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה במהלך החודשים נובמבר ודצמבר
2013 התקרב הנאשם למתלוננת מאחור, חנק אותה עד שאיבדה את ההכרה, וכן

עמוד 1

בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה בעת שנסעו הנאשם והמתלוננת ברכב, או אז תקף הנאשם את המתלוננת בכך שנתן לה אגרוף באוזן, ובתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, איים הנאשם על המתלוננת שלא כדין בפגיעה בגופה וזאת על מנת להפחידה, בכך שאמר לה כי יהרוג אותה.

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בהתייחס לסעיף 1 לכתב האישום טען הנאשם כי לא הייתה אלימות מילולית ובוודאי שלא הייתה אלימות פיזית, אלא ההפך, עובר למועד שצוין בכתב האישום, הנאשם חיבק את המתלוננת ואת בתם והלך להתפלל בכותל. בהתייחס לסעיפים 2-6 לכתב האישום טען הנאשם כי מעולם לא הכה את המתלוננת בשום דרך מהדרכים המצוינות בסעיפים אלה וכן טען כי לא מצוינים בכתב האישום מועדים ספציפיים שניתן לייחס להם טענות אליבי.

4. המחלוקת בעניינינו, עובדתית במהותה והיא מצריכה הכרעה בין שתי גרסאות עובדתיות שונות, זו של המתלוננת וזו של הנאשם.

5. מטעם התביעה העידה המתלוננת. עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: הודעת הנאשם - **ת/1**, מזכר-**ת/2**.

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם. עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: הסכם הקפאת הליכים משפטיים כללי - **נ/1**, בקשה לצו הגנה - **נ/2**, פרוטוקול בית הדין הרבני האזורי בירושלים מיום 12.1.15 - **נ/3**, כתב תביעה - **נ/4**, נייר עמדה בעניין הרכוש - **נ/5**, פתק שכתבה המתלוננת לנאשם - **נ/6**, אישור בדבר הגשת תלונה - **נ/8**, מסמכים חשבוניים מבנק הפועלים - **נ/9**.

טענות הצדדים

7. ב"כ המאשימה טען כי עלה בידו, באמצעות עדות המתלוננת, להוכיח את שיוחס לנאשם בכתב האישום וביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו. לדידו, ניתן להתרשם כי גרסתה של המתלוננת מהימנה על אף שלעיתים דבריה לא היו מדויקים והיא שינתה את גרסאותיה, שכן מדובר במצב שכיח כאשר עסקין במתלוננות על אלימות במשפחה. המתלוננת היתה עקבית בתיאור התקיפה וציינה בעדותה כמה פעמים כי שיטת הנאשם לפגיעה בה היתה בחניקתה. ב"כ המאשימה סבר כי יש להעדיף את עדותה על פני עדותו של הנאשם שכן חיזוק לעדותה ניתן ללמוד מהתנהגותה בדיון בהיותה נסערת ובוכייה. לא ניתן לזקוף לחובתה את שתיקתה עד להגשת התלונה על אירועי האלימות שבוצעו כלפיה, שכן מדובר בסימפטום ידוע לתסמונת האישה המוכה. עוד ציין ב"כ המאשימה בדבריו כי המתלוננת הייתה תלויה בנאשם כלכלית כך שהנאשם שלט עליה ועל כן התקשה להתלונן נגדו.

8. מנגד טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים, ועל כן יש לזכותו מהמיוחס לו בכתב האישום. ב"כ הנאשם סבר כי הסתירות בגרסתה של המתלוננת והתמיהות שגרסתה מעוררת פוגמים באפשרות לקבוע כי גרסתה מהימנה. זאת ועוד לא נמצאו תימוכין, באמצעות תיעוד רפואי או תמונות המלמדים על סימני פגיעה בגופה של המתלוננת, דבר הסותר את עדותה. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם מהימנה והנאשם היה עקבי בדבריו ודייק בפרטים.

דין והכרעה

9. במקרה שלפני עסקינן בגרסת המתלוננת העומדת לבדה אל מול גרסת הנאשם. העבירות המיוחסות לנאשם, הינן עבירות אלימות במשפחה, אשר מטבע הדברים מבוצעות בחדרי חדרים, בבית בני הזוג, ללא קיומם של עדים, ובמקרים רבים מדובר בתשתית ראייתית המבוססת על גרסה מול גרסה. כך גם במקרה דנן, טוענת המתלוננת כי הנאשם תקף אותה ואיים עליה בביתם ואילו הנאשם, מנגד, מכחיש זאת. שומה על בית המשפט במקרה דנן, "להזהיר עצמו" ולדקדק ולבחון בקפידה יתירה את עדותה היחידה של המתלוננת (יעקב קדמי, **"על הראיות"**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470-471). אמנם אין מניעה להרשיע נאשם בביצוע עבירה על יסוד עדות יחידה, אך זו חייבת להיות ללא רבב, שמהימנותה אינה מוטלת בספק, קוהרנטית ומשתלבת בנסיבות העניין. סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**) נועד לסייע לשופט במלאכת ההכרעה בין מהימנותם של עדים, בקבעו כי זו תוכרע **"על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט"**.

10. לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת והנאשם וקראתי את המסמכים שהוגשו לעיוני, מצאתי כי בעדות המתלוננת נפלו סתירות מהותיות, אשר פוגמות במהימנות גרסתה, באופן שאינו מאפשר לבסס הרשעה בפלילים על עדות זו, ועל כן מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו כפי שיפורט להלן:

א. המתלוננת בעדותה תיארה את חששותיה והרגשתה כי חשה מאוימת מהאלימות הקיצונית אשר הפעיל עליה הנאשם באופן קבוע **"אני ראיתי שהוא פושע (מצביעה על הנאשם)"** (ר' עמ' 7, ש' 12) ובהמשך מסרה שוב **"הנאשם פושע"** (ר' עמ' 7, ש' 15) ובהמשך שוב - **"זה כן. אתה פושע, זה כן. אתה לא תברח מזה"** (ר' עמ' 7, ש' 28). לאחר מכן מסרה שתמיד הייתה אלימות **"כן כל הזמן הייתה אלימות וכן האלימות היא בחנק"** (ר' עמ' 8, ש' 3).

בהמשך חקירתה הראשית תיארה גם דברים שאמר לה הנאשם:

"ש. במהלך כל האלימות הפיזית נאמרו ביניכם דברים?

ת. הוא היה יכול בקלי קלות להרוג, מאוד קל לו להרוג.

ש. מה הכוונה?

ת. הוא אמר בפירוש שהוא יהרוג". (ר' עמ' 8, ש' 10-13)

זאת ועוד, בחקירתה הנגדית אישרה גם כי חוותה התעללות מינית מהנאשם (ר' עמ' 13, ש' 14-15). בהמשך חקירתה הנגדית, מסרה **"ידעתי שהוא יעשה משהו, ידעתי שאני תחת השליטה שלו"** (ר' עמ' 11, ש' 12).

אולם, על אף שחשה המתלוננת מאוימת מהנאשם ולמרות טענותיה לתקיפות ולאלימות שהפעיל הנאשם כלפיה היא אישרה בחקירתה הנגדית כי בתקופת זמן לאחר שהגישה את התלונה במשטרה, ביום 18.1.14, היא אכלה עם הנאשם במסעדות. אמנם בתחילה טענה כי הסכימה לאכול עם הנאשם במסעדות רק בזמנים שלקחה ממנו את ילדתם המשותפת (ר' עמ' 9, ש' 6-12) וכן לבקשתו כאשר נפגשו נוכח בקשתה להלוואה מהנאשם על סך ₪2000 (ר' עמ' 8, ש' 23-28). אך בהמשך חקירתה הנגדית אישרה כי לאחר שניתן פסק הדין לגירושין ביום 27.4.14 היא והנאשם יצאו יחד מבית הדין, אכלו יחד

ארוחת בוקר במסעדה והגישו לבית הדין הסכם הקפאת הליכים כללי למשך חודשיים לצורך ניסיון לשלום בית (נ/1).

עוד אישרה בחקירתה הנגדית כי בתקופת הקפאת ההליכים הנאשם שכר לו דירה נפרדת ממנה ומביתם ולה הייתה דירה נפרדת בגבעת קנדה אשר הנאשם נשא בדמי השכירות, הארנונה והחשמל ושם הייתה יכולה להמשיך לגור עם הבת מבלי שהוכרחה לעזוב דירה זו. אולם, מרגע חתימת הסכם שלום הבית היא עברה לגור יחד עם הנאשם ועם בתם בדירה החדשה ששכר לעצמו הנאשם בעוד שהדירה בגבעת קנדה המשיכה להיות ריקה (ר' עמ' 10, ש' 19-31). נוסף לזאת, המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי לאחר הגשת התלונה נסעה עם הנאשם לנופש בארץ ובחו"ל (ר' עמ' 21, ש' 13-28). עוד אישרה המתלוננת כי בין המועד שעזבה את דירת הנאשם למקלט לנשים מוכות היא נפגשה עם הנאשם והוא הסיע אותה לחברת ביטוח (ר' עמ' 24, ש' 22-27).

כאמור, מיד לאחר פסק הדין שניתן על גירושי הצדדים ולאחר הגשת התלונה במשטרה, המתלוננת חזרה להתגורר עם הנאשם תחת קורת גג משותפת בדירה שהנאשם שכר לעצמו, שעה שהייתה לה אפשרות להתגורר בדירה בגבעת קנדה הממומנת על ידי הנאשם. מעשיה אלה של המתלוננת כפי שאישרה בהתאם לשאלות ב"כ הנאשם בחקירתה הנגדית תמוהים בעיני, שהרי אם הנאשמת אכן הייתה חשה איום מצדו של הנאשם ואלימות כה קיצונית מצדו, אין זה סביר ואין זה הגיוני כי המתלוננת תחזור להתגורר יחד עם הנאשם. ברי כי אישה שמפחדת ומרגישה מאוימת מבעלה, לא תרצה לשהות במחיצתו, לצאת עמו למסעות, לחופשות ולהתגורר עמו באותה דירה כאשר יש לה אופציה אחרת, דירה פנויה בגבעת קנדה. על כן, עובדות אלה מלמדות כי המתלוננת לא חששה מהנאשם באופן ממשי כפי שתיארה.

המתלוננת, לעומת זאת, ניסתה להסביר את ההיגיון שבמעשיה נוכח העובדה שהסכימה להליך של שלום בית, וכי לא היה בידיה אמצעים לכלכל את בתה (ר' עמ' 11, ש' 1-8). בהמשך מסרה שוב שחזרה אל הנאשם כי לא היה מי שיעזור ויתמוך בה (עמ' 13, ש' 14-22). עוד המשיכה לספר בחקירתה הנגדית שחזרה לנאשם עקב פחדיה ממנו (ר' עמ' 9, ש' 13-27). גרסתה זו תמוהה בעיני לנוכח תיאורה את מעשי האלימות שנקט כלפיה הנאשם, ומנגד, הבילויים המשותפים הרבים שאין בינם לבין אספקת אמצעים בסיסיים לה ולבתה דבר.

ב. סתירה נוספת אשר יש בה כדי לכרסם בראיות התביעה מצויה בעדותה של המתלוננת על כך שהעידה כי באירוע בו נסעה עם הנאשם ברכב ברחוב דרך חברון, כתוצאה מהאלימות אשר נקט כלפיה הנאשם היא איבדה הכרה **"הייתי מסתכלת לצד של החלון, הוא נהג ואני הייתי לידו, קיבלתי סטירה, זה לא סטירה זה כמו אגרוף, באותו רגע לא הבנתי מה קורה, בגלל שכאבה לי האוזן. (העדה בוכה) האלימות הזו קרתה. כל האלימות שלו קרתה. אני איבדתי הכרה"** (ר' עמ' 6 ש' 21-23) ובהמשך חקירתה הראשית תיארה אירוע זה בשנית: **"היינו בדרך חברון, לא אשכח את הדרך, זו היתה מכה כזו, אגרוף זה היה בכביש, לא יכולה לתאר את המכה אבל מכה, האוזן היתה כחולה, כל הזמן אני הייתי מסתירה את זה, הייתי אומרת שנפלתי על הרצפה. אתם יכולים לבדוק את התיק הרפואי שלי"** (ר' עמ' 7, ש' 30-32).

מאידך, בחקירתה הנגדית שללה כי איבדה הכרה בעוד אירועים מלבד האירוע בו הייתה בפינת האוכל והנאשם התקרב אליה מאחור, חנק אותה והיא נפלה.

"ש. האם איבודת הכרה בעוד אירועים?

ת. לא, זה היה אירוע יחיד שהרגשתי שאיבדתי את הנשימה ונפלתי. בפינת אוכל זה היה מאחורה, הלכתי צעד או שניים ונפלתי, זה היה בסלון...אני לא זוכרת". (ר' עמ' 12, ש' 20-22)

ג. זאת ועוד, סתירה נוספת עולה לעניין אירוע האלימות בו איבדה המתלוננת את הכרתה היא בין כתב התביעה שהוגש על ידי המתלוננת לבית הדין הרבני האזורי בירושלים, שעומד בסתירה לעדות שמסרה.

"ש. אפנה אותך לס' 9 לכתב התביעה למשמרות: "האלימות הפיזית המילולית והנפשית של הנתבע לתובעת הלכה והחמירה עד שביום 17.1.14 היה אירוע חמור של מכות וחנק שבו התובעת איבדה את הכרתה ונפלה לרצפה בסלון הבית, הכל לנוכח עיני הבת הקטנה". בעדות כאן סיפרת סיפור אחר על האירוע. לא אמרת היום שנפלת באירוע הזה, אלא באירוע אחר.

ת. אני צריכה לבדוק אם זה היה במקלט לנשים מוכות. יש במקלט עו"ד שהייתה עושה את ההתאמה עם העו"ד של לאה.

ש. אני מגיש נייר עמדה ששם רשום השקר הזה - מוגש ומסומן נ/5, אפנה לס' 9.

אמרת היום שלא איבדת את ההכרה.

ת. איבדתי את ההכרה. אני זוכרת את המקרה הזה". (ר' עמ' 25, ש' 5-14)

ובהמשך, חזרה בה המתלוננת מגרסתה כאמור ומסרה שהמקרה היחיד בו איבדה את הכרתה היה באירוע האלימות של הנאשם כלפיה בפינת האוכל.

"ש. כמה פעמים איבדת את ההכרה?

ת. המקרה היחיד שאיבדתי את ההכרה והרגשתי את המוות קרוב היה בפינת האוכל. בטוח שאני לא מדייקת בימים או בשעות אבל זה קרה". (ר' עמ' 25, ש' 15-17)

ובחקירה החוזרת חזרה על גרסתה האחרונה:

"ש. מתי בדיוק התעלפת מהחניקה?

ת. במקרה שליד פינת האוכל. יכול להיות שאני טועה ביום או בשעה אבל לא במקום. זו הייתה הפעם היחידה שהתעלפתי ושהרגשתי את המוות" (ר' עמ' 26, ש' 21-23).

ד. סתירה משמעותית נוספת קשורה למסמכים הרפואיים ולטיפול הרפואי במתלוננת נוכח האלימות של הנאשם כלפיה. המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט תחילה, כי האלימות הייתה בחנק.

"התחנתני עם יוש בו המון חנק. השיטה שלו באלימות היתה חנק. לשים את הידים על הצוואר ולחנוק". (ר' עמ' 6, ש' 17-18) ובהמשך **"כל פעם זה נגמר רק בחנק, לא חשוב מה את מדברת את נחנקת. לא חשוב מה אומרת רק נחנקת (בוכה שוב). ידיים על הצוואר זה חנק. זה פושע, אני הייתי שם, אני והילדה היינו שם, אני ראיתי שהוא פושע (מצביעה על הנאשם)"** (ר' עמ' 7, ש' 11-14)

סביר להניח כי מתיאור כזה של פגיעה עוצמתית וחזקה יראה על גופה של המתלוננת סימן כלשהו. אמנם לפי הערת החוקרת במשטרה, לא נראו סימנים:

"ש. הבנתי שהחניקות היו מאוד חזקות ותיארת שלי יש ידיים גדולות ומכאיבות. הראית סימנים לחוקרת?"

ת. כן. הוא צילם את זה. הראשונה לא צילמה את זה וביום השני היה חוקר או משהו כזה והוא צילם משהו בגוף. יכול להיות שאני טועה ביום או בשעות, אבל אני הייתי שם וזה קרה.

ש. כשאת מגיעה לתחנת המשטרה ביום שבת...

ת. המשטרה לקחה אותי.

ש. זה היה אחרי שהוא חנק אותך בצורה מאוד קשה ביום שישי?

ת. כן.

ש. האם היו לך סימנים על הצוואר אחרי שתיארנו את נחת זרועו של הנאשם?

ת. לא בדקתי את זה, אני רגילה לסימנים לכל מכה שי נתן לי ולא בדקתי את זה.

ש. החוקר ביקש לראות סימנים?

ת. לא. היא שאלה אם יש סימנים ואמרתי שאני שמה מייק אפ המון.

ש. כותב החוקר בהערת החוקר בש' 104 "החוקרת לא מבחינה בסימנים בפנים של המתלוננת". איך היא לא שמה לב?

ת. אני בטוחה ויש חוקר בקומה השנייה שצילם את התמונה הזאת בפנים. ראיתי את התמונה שהיינו אצל שופט בבית המשפט בפעם האחרונה". (ר' עמ' 25-26, ש' 19-32, 1-2)

ה. מעבר לכך, סתירה נוספת מצויה בפער בגרסאותיה של המתלוננת בבית המשפט, כמו כן, עדותה של המתלוננת נסתרה באופן מפורש, בכך שבחקירתה הראשית מסרה כי נבדקה אצל רופא משפחתה לאחר האירוע בו נתן הנאשם למתלוננת ברכב אגרוף ומסרה כי יש לה מסמכים רפואיים המוכיחים זאת. ברם בחקירתה הנגדית מסרה שלא נבדקה לאחר אירוע אלימות זה אצל רופא, ושינתה כמה פעמים את גרסתה בלי לתת נימוקים הגיוניים בעיני המתלוננת טוענת כי בדיה מסמכים רפואיים המעידים על החבלות להם טענה, אך מסמכים רפואיים אלה לא נמצאו בתיק החקירה ולא הובאו על ידה לדיון. טענתה הנוספת כי המכה שקיבלה הייתה כחולה וכואבת (ר' עמ' 20, ש' 1-2), תמוהה בעיני לנוכח העובדה כי לא קיימים מסמכים רפואיים המאשרים זאת:

"הלכתי למקלט, הייתי אצל רופא, הוא ראה את החבלה, יש תיק רפואי שם על ירידה בשמיעה. הוא התחיל לשאול אם עשיתי תאונה קשה וסיפרתי לו שהייתי במקלט וקיבלתי אגרוף. לא ידעתי שאני צריכה להביא את הניירת, זה לא איתי". (ר' עמ' 6, ש' 26-28)

לאחר מכן, בחקירתה הנגדית מסרה שוב כי לאחר המקרה בו היכה אותה הנאשם באגרוף באוזנה הלכה להיבדק אצל הרופא ד"ר מימון יצחק ולדבריה לא סיפרה לו אף פעם כי הנאשם הכה אותה אלא **"הייתי כל הזמן אומרת לו שנפלתי מהמרפסת, התחלקתי"** (ר' עמ' 18, ש' 15) ושוב, לא הביאה את

המסמכים הרפואיים, למרות שהשיבה לשאלת ב"כ הנאשם כי קיבלה אותם.

בהמשך חקירתה הנגדית, תחילה, סתרה את דבריה באופן מפורש ושללה כי הלכה להיבדק אצל הרופא לאחר האירוע, ולאחר מכן מסרה גרסה שונה ולא ברורה לסתירה אותה העלה ב"כ הנאשם בשאלותיו.

"ש. טענת שנפצעת בעקבות מכות אבל במשטרה, עמ' 3 בעדותך, את אומרת שלא הלכת לטיפול רפואי.

ת. נכון, אני לא הלכתי. לא אמרתי לרופא שקיבלתי מכה אלא אמרתי שנפלתי. הרופא ראה שיש סימנים כחולים וירוקים על הגוף והוא רשם את זה. אף אחד לא אמר לי להביא את המסמכים למשטרה.

ש. החוקרת שאלה אותך האם נזקקת אי פעם לטיפול רפואי בגללו ואמרת שלא היית צריכה בכלל טיפול רפואי. מקריא לך מעמ' 2 ש' 53. אז למה את אומרת היום ההיפך?

ת. זה לא ההיפך. אף פעם לא הלכתי ואמרתי שהוא נתן לי מכה ואני זקוקה לטיפול.

ש. שאלו האם הלכת לרופא ואמרת לא.

ת. נכון. לא אמרתי. שתקתי" (ר' עמ' 19, ש' 11-3).

ובהמשך חקירתה הנגדית שוב שללה את הגרסה בה מסרה כי לאחר אירוע האלימות שהיה ברכב הלכה לטיפול רפואי אצל רופא משפחה:

"ש. מתי הלכת לד"ר מימון בעקבות המכה הזאת?

ת. בעקבות המכה הזאת לא הלכתי לד"ר מימון. אחרי שהתחלתי לקבל סחרחורות עברתי למקלט ושם הן התגברו, הלכתי למימון והפנו אותי לא"ג, הלכתי לשם, הרופא לא ידע שאני במקלט לנשים מוכות ואמרתי לו שאני סובלת ושיש לי סחרחורות והוא שם עשה לי בדיקה ושאל אם עברתי תאונת דרכים קשה ואמרתי לו שאני במקלט והוא אמר לי ללכת לבדיקות שמיעה ורופא עיניים, הלכתי לרופא עיניים, עברתי המון טיפולים. יש ירידה בשמיעה בשתי האוזניים.

ש.כ.ה אבל קיבלת מכה רק באוזן אחת.

ת. נכון, אבל קיבלתי חנק והרבה סטירות מכאן ומכאן" (עמ' 20, ש' 17-24).

מדובר בשלוש גרסאות שונות שניתנו במהלך עדותה של המתלוננת בעניין זה ולא עלה בידי המתלוננת למסור הסבר מניח את הדעת לסתירות האמורות.

ו. מעבר למכלול סתירות וקשיים אלו, נתגלתה בעדותה של המתלוננת סתירה נוספת, המתלוננת מסרה בחקירתה הנגדית כי הגישה תלונות רבות במשטרה לפני שלום הבית שעשתה עם הנאשם **"כי הגשתי הרבה תלונות במשטרה לפני שלום הבית, יש הרבה תלונות שאני מפוחדת בלילות, אני הייתי לבד. יש המון תלונות במשטרה שאני מפוחדת, אני לבד, אין לי אף אחד ללכת.."** (ר' עמ' 11, ש' 5-7). בהמשך עדותה בחקירה הנגדית מסרה דברים סותרים לדברים אלו: **"אחרי התלונה מיום 18.1.14, זו פעם ראשונה שאני ניגשת למשטרה"** (ר' עמ' 12, ש' 9).

ז. תמיהה נוספת עולה מהדברים שכתבה המתלוננת בבקשתה לצו הגנה (נ/2) ואישרה כי חתמה על הדברים שכתבה שם כי הנאשם הורשע בעבר בכך שתקף את אשתו הראשונה. על אף שאישרה בדבריה לב"כ הנאשם כי לא ראתה את הנאשם מבצע עבירה זו ולא ראתה החלטה של בית משפט אשר הרשיע את הנאשם בעבירת אלימות כלפי אשתו הראשונה, אלא שמעה זאת מילדיו, לא היססה לכתוב דברים לא מבוססים אלה בבקשתה. כאמור, המתלוננת לא הביאה מסמכים שהוכיחו דבריה אלה, מה שמחזק את חוסר אמינותה (ר' עמ' 11, ש' 19-31).

ח. לא זאת אף זאת, עולה סתירה נוספת מעדותה של המתלוננת בבית המשפט לבין פרוטוקול הדיון בית הדין הרבני מיום 12.1.15 (נ/3). המתלוננת העידה כי טרם החתונה לא הייתה אלימות פיזית מצדו של הנאשם (ר' עמ' 23, ש' 5-8), אולם במסגרת נ/3 היא העידה כי הנאשם הכה אותה טרם החתונה, בעצמה נמוכה.

"ש. מציג לך את פרו' ביה"ד מיום 12.1.15, את מעידה בפני הדיינים "גם לפני החתונה היו מכות אך בעוצמה נמוכה..."

ת. זה מה שאמרתי - אלימות לא כמו האלימות הזאת. לא המכות האלה. הייתה זריקת נעל, קללות, לא אמרתי אלימות כמו זאת. הייתי מאוד ברורה.

ש. החוקר שואל אותך על זריקות חפצים ואת אומרת שלא היו דברים. למה פה את ממציאה דברים אחרים?

ת. אני לא ממציאה, אני שתקתי. זה פעם ראשונה שנכנסתי למשטרה. יכולתי לדבר, אבל שתקתי" (ר' עמ' 23, ש' 20-26).

ט. עוד ניתן לראות כי בעדותה ניסתה המתלוננת להעצים את האירועים הנטענים. כך לדוגמה בעדותה חזרה והשמיעה את המילים "חנק, חנק, חנק" כמוטיב חוזר מבלי לפרט את אירועי האלימות לפרטים כאשר נתבקשה לפרט, אלא חזרה שוב ושוב על אותן המילים ללא עיגון של סיטואציה שהובילה לאירוע.

י. זאת ועוד, בתלונתה במשטרה שללה כי הופעלה אלימות של הנאשם כלפי ילדתם, ואילו בעת מסירת העדות בבית המשפט היא טענה כי הנאשם נקט אלימות כלפי הילדה. (ר' עמ' 23, ש' 9-19)

יא. בנוסף המתלוננת מסרה בעדותה כי לא קיבלה מהנאשם כסף והנאשם הפעיל כלפיה אלימות כלכלית "אני לא עובדת, אני עובדת אצל י אבל לא מקבלת משכורת שנים, בתור מזכירה בחברה, אני לא מקבלת שום דבר ולא כסף" (ר' עמ' 9, ש' 23-24). בהמשך מסרה "זה שאתה עובד 15 שנה בלי לקבל משכורת, זו אלימות כלכלית" (ר' עמ' 14, ש' 6). אך בהמשך חקירתה הנגדית אישרה לשאלות ב"כ הנאשם כי היו דברים עליהם שילם הנאשם (ר' עמ' 16, ש' 1-25).

יב. כמו כן, המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי אמרה לאמה לא להיכנס לדיון (ר' עמ' 15 ש' 3) כפי שמסר הנאשם בעדותו בחקירה הראשית (ר' עמ' 29-30, ש' 22-31,

11-1). כלל ידוע הוא כי אסור למתלוננת לדבר עם עדי ההגנה תוך כדי ההליך המשפטי, מה שמחזק את חוסר אמינותה.

11. כלל ידוע בפסיקה שהעדר מניע של המתלונן לטפול אשמה או להעליל עלילה אינו יכול לפעול לחובת נאשם ולא עליו החובה לרדת לנבכי מחשבתו של המתלונן, די בכך שאין בראיות התביעה כדי להרשיע אדם מעבר לספק סביר. לעניין זה יפים הדברים שנפסקו בע"פ 1787/98 **גוסה פרידה נ' מדינת ישראל**, תק-על 98(3), 9 **"לא תמיד מתגלה המניע של העברין והחוק, כידוע, שיחרר את בית המשפט מקביעת או מציאת מניע כזה. גם לא תמיד מתגלה המניע של המתלונן לטפול אשמה או להעליל עלילה על מאן-דהוא וגם כאן אין בית המשפט יכול או חייב, לגלות מניע כזה. די בכך שהראיות שהתביעה מביאה אין בהן כדי להרשיע אדם, מעבר לספק סביר"**.

12. יחד עם זאת, דווקא כאן, מבלי שאנקוט עמדה נחרצת לעניין זה, הובאו עובדות שיש בהן, להסביר מניע כזה, באשר ליחסים בין המתלוננת לנאשם. הנאשם והמתלוננת נמצאים בהליך גירושין. המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי קיימים בינה לבין הנאשם סכסוכים כספיים (עמ' 21, ש' 29-30, עמ' 22 ש' 1-8) וסכסוכים הקשורים בבית המשפחה ועוד אישרה כי היו ביניהם סכסוכים טרם הגשת התלונה על ידי המתלוננת והגשת התביעה לגט על ידי הנאשם (עמ' 22, ש' 15-16). אך כאמור, בהקשר זה די בכך שהראיות שהתביעה מביאה אין בהן כדי להרשיע אדם, מעבר לספק סביר.

13. לאור האמור, עדות המתלוננת לא הותירה בי רושם חיובי ולא הייתה אמינה בעיני, מצאתי כי הסתירות בגרסאות המתלוננת הן סתירות מהותיות אשר פוגמות באפשרות לתת בהן אמון. אכן, נכונה טענת ב"כ המאשימה, כי ייתכנו פערים בגרסאות של קורבנות אלימות במשפחה, בדומה לקורבנות אלימות מין, הנובעים מהאירועים הטראומטיים שחוו. ייתכן והמתלוננת הייתה מבולבלת ונסערת בבית המשפט, אולם, מכיוון שמדובר בסתירות ופגמים רבים ולא נמצאו חיזוקים חיצוניים לעדותה, כך שאני סבורה כי לא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם על עדותה.

14. לפגמים אלה בעדות המתלוננת, מצטרפת גרסתו הרציפה העקבית והקוהרנטית של הנאשם בה דבק למן הרגע הראשון הן בעת מסירת הודעתו במשטרה, הן בעת תשובתו לכתב האישום והן בעת מסירת עדותו בבית המשפט, לפיה הוא הכחיש כי נהג באלימות כלפי המתלוננת ומסר כי התלונה שהגישה המתלוננת היא משום נקמה ומסר כי מעולם לא איים להרוג את המתלוננת. (ר' עמ' 29 ש' 17-18, עמ' 33 ש' 24-25, עמ' 34 ש' 7-8, עמ' 39 ש' 18-32, עמ' 40 ש' 1-3) גם בחקירתו במשטרה הוא הכחיש את אירועי התקיפה כלפי אשתו והכחיש שאיים עליה (ת/1, עמ' 2-3 ש' 27-62, ש' 70-73, עמ' 4 ש' 85-93). גרסת הנאשם עשתה רושם מהימן ולא נמצאו בה סתירות של ממש. הנאשם מסר עדות מפורטת באשר לאירועים, ידע למסור תיאור מפורט באשר לנסיבות שהובילו לתלונה וזאת בניגוד לעדות המבולבלת והלקונית של המתלוננת. הנאשם עמד על הכחשתו לפיה נקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת. חיזוק למהימנות דבריו ניתן לראות בכך שהגרסה של הנאשם לכך שבילה עם המתלוננת התבררה כאמיתית ואף המתלוננת אישרה את הדברים בחקירתה הנגדית. (עמ' 31-32, ש' 9-18, ש' 23-32, ש' 1-21).

15. לא נעלמה מעיני התלות הכלכלית של המתלוננת בנאשם כפי שעולה מעדויותיהם. המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי היה לנאשם רכב מושכר שהנאשם שכר והיא השתמשה בו, הנאשם שילם לה על רישיון הנהיגה, הנאשם מימן לה חופשות וטיולים, גני ילדים, תכשיטים, בשמים, אוכל וכן דירה שכורה (ר' עמ' 15, ש' 15).

19-1). (עוד לענין תלויה הכלכלית בנאשם ר' עמ' 9 ש' 22-27, עמ' 11 ש' 1-8, עמ' 14 ש' 10-6).

מעדותו של הנאשם עולה כי משרד חברת האבטחה שלו "ו. ש אבטחה" ממוקם בתוך הדירה שבגבעת קנדה והמתלוננת עבדה בחברה בתפקיד מזכירה. למתלוננת היה חשבון בנק שלחשבון הזה לפי בקשתה הנאשם העביר עבור תוכנית חיסכון לבתם מדי חודש סך של 300 ₪ (נ/9). את השיקים שקיבלה כמשכורת על עבודתה היא הכניסה לחשבון בנק שרשום על שמו בבנק הפועלים, שזו התנהלות נורמאלית לדבריו כי הם חיים יחד (ר' עמ' 36-37, ש' 22-32, ש' 1-9) גם בחקירתו במשטרה העיד כי המשכורת שלה נכנסת לחשבון הבנק שלו(ת/1 עמ' 3-4, ש' 84-80).

הנאשם מסר בחקירתו הנגדית כי הוא שילם עבור רישיון הנהיגה של המתלוננת, שילם עבור מכשיר הסלולארי שלה, על החובות שהיו לה מבעלה הראשון, שילם על הגן של ילדתם, שילם עבור חופשות שיצאו אליהם ועבור הרכב. כן מסר כי למתלוננת לא היו חברים. (ר' עמ' 40, ש' 29-4)

אין מחלוקת על כך כי המתלוננת הייתה תלויה בנאשם כלכלית, וכי הייתה מנותקת חברתית, שכן עזבה את דתה, התגיירה והתנתקה מבני משפחתה, דבר העלול להוביל לסינדרום האישה המוכה. אך סינדרום זה אינו יכול להוות תרופת פלא, אשר תגרום לבית המשפט להתעלם מסתירות כה רבות ומהותיות היורדות לשורש העניין.

16. כמו כן לא נעלמה מעיני התרגשותה של המתלוננת עת שמסרה עדותה בבית המשפט (ר' עמ' 6 ש' 23, עמ' 7 ש' 11-15), וכן היותה לחוצה ובוכייה לאחר שמסרה את עדותה במשטרה (ת/2). למרות מצב רגשי זה, נוכח עדותה הדלה של המתלוננת התקשיתי להתרשם כי התנהגותה הרגשית היא כנה ואמתית.

17. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, ולפיכך אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם ברמת ההוכחה הנדרשת. על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

54678313 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"א אדר ב' תשע"ו, 21 מרץ 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.